

De verdwijning
van Evert Muldijk

SANDRA BERG

HOOFDSTUK 1

„Kom maar Jim. Gebruik de handsteun maar,” zei Jenny. Ze hielp haar tienjarige zoon vanuit zijn bed in de gereedstaande rolstoel. Natuurlijk gebruikte het jongetje de handsteun weer niet.

Maar hij lachte toen hij in de rolstoel zat, zoals hij elke morgen lachte, en Jenny beantwoordde zijn lach met een brede grijns. Hoe kon ze ooit boos op hem worden? Ze zette zijn bril met ronde glazen en bijna onverwoestbaar stalen montuur op zijn kleine neus en haakte de glimmende pootjes vast achter zijn grote flaporen. Ieder leeftijdgenootje van 10 jaar zou zwaar hebben geleden onder zulke oren, maar Jim deerde het niet. Uiterlijk was in zijn wereld van geen enkel belang en alleen al daarom benijdde ze hem soms. Zijn ronde ogen, die door de brillenglazen nog groter leken dan ze al waren, twinkelden vrolijk. Opgewonden hopte hij op zijn smalle bips, waarbij zijn werkeloze dunne beentjes vrolijk mee wiebelden. Hij stootte klankjes uit die misschien iets betekend, maar vooral zijn gebruikelijke vrolijkheid benadrukten. Zijn weerbarstige blonde piekjes staken alle kanten uit alsof ze net wakker waren geworden en zouden de rest van de dag zo blijven staan, ongeacht hoe vaak ze zijn haren zou kammen of hoeveel gel ze zou gebruiken. Jenny haalde haar hand liefkozend door zijn warrig struikgewas, zette de rolstoel van de rem af en reed hem over de gladde houtvloer naar de open keuken.

Ze was blij dat ze de meeste aanpassingen in het huis al had laten uitvoeren voordat Rins vertrok. De verwijdering van drempels en wanden tussen keuken, kamer en hal, zodat een grote, lichte ruimte was ontstaan; de aanpassingen in de badkamer... Rins beweerde nog wel eens dat ze het met opzet uitgerekend in het jaar voor zijn vertrek had gedaan, maar dat was onzin. Tenslotte had ze niet kunnen vermoeden dat hij vertrok. Zij niet. De rest van het dorp natuurlijk wel.

Goed... natuurlijk had Elsa van de Super toespelingen gemaakt over de hechte samenwerking tussen Rins en die

nieuwe brunette op kantoor, maar Elsa maakte overal toespelingen op. Jenny had Anna Hoof toen nog nooit gezien. Dat twijfelachtige genoeg was haar pas ten deel gevallen toen Rins al openlijk had toegeven dat hij verliefd was op de perfecte, knappe, goedgevormde (maar niet *natuurlijk* gevormde), stijlvol geklede, intelligente, ambitieuze Anna Hoof. Perfectie was gruwelijk.

Het was toen te laat geweest om er nog iets aan te doen. Rins zou er trouwens toch niets aan hebben gedaan. Die was veel te blij met zijn nieuwe accessoire. Het bed had hij als eerste weggehaald uit het huis. Hij zou het wel het hardste nodig hebben gehad. Het was zo'n modern soort ruimteschip geweest en Jenny had op de lege plek meteen een simpel wit spijlenbed gezet, waar het dekbedovertrek met de bloemetjes perfect bij paste. Ze had het nooit eerder gebruikt omdat Rins het afschuwelijk vond. Later had hij ook nog andere meubels naar zijn nieuwe luxueuze hol gesleept. Voornamelijk moderne, maar oerlelijke, designmeubels. De bank en de twee fauteuils had hij laten staan toen hij vertrok. Hij had de lichtblauwe bekleding toch al nooit mooi gevonden. Rins hield niet van kleuren. Jenny wel. Meteen had ze felgekleurde kussens gekocht voor op de bank en de saaie crèmekleurige gordijnen vervangen door gordijnen in dezelfde blauwe kleur als de bank en stoelen, maar dan versierd met witte ganzen met fel lichtblauwe strikken. De halve gordijntjes waren ook nieuw net als de vele planten in hun kleurige potten. De grote plaat die boven de bank had gehangen en waarvoor Rins een onwaarschijnlijk kapitaal had betaald waar de kunstenaar – misschien wel een peuter – zich rot om had gelachen, had ze vervangen door haar eigen werk: een kleurige locomotief in een kinderlijke vorm, waar Jim helemaal weg van was.

Rins had gekreund toen hij het allemaal had gezien en dat had haar plezier gedaan. Dat Rins het meeste geld had meegenomen, net als de auto, de televisie, de stereo en nog wat andere kostbare zaken, had ze minder leuk gevonden, maar ze kon tenminste in het huis blijven. Vanwege Jim, had Rins grootmoedig gezegd. Jenny vermoedde dat het meer

vanwege haar vader was geweest. Evert Muldijk zou Rins levend hebben gevild als hij Jenny's ouderlijk huis had opgeëist. Na de scheiding had ze Rins nog maar zelden gezien. In het begin waren er de beleefdheidsbezoekjes met de feestdagen en de verjaardagen van Jim geweest, maar tegenwoordig kwam er zelden meer dan alleen een kaart in moderne vormgeving. (Ze zou eens kunnen gaan twijfelen aan zijn stijl). Jim vond de kaarten niet mooi en lezen kon hij niet. Ook al niet erg want de tekst beperkte zich over het algemeen tot een neutraal, soms voorgedrukt, 'proficiat' of 'prettige feestdagen'. Op een dag zouden ook die wegblijven. Jim paste niet in Rins perfecte wereld. Dat was ook nooit zo geweest, al had het een tijd geduurd voordat Jenny dat had beseft.

Jenny keek even naar haar jongen die nu aan tafel zat, glunderend met zijn vingers over zijn lievelingsbord met treinen gleed en 'bobram met vees en chomel' brabbelde. Ze glimlachte en liep naar het aanrecht. Ze wierp daarbij een snelle blik op de klok, schrok – zoals gewoonlijk – en smeerde gejaagd het brood voor de jongen. Vier sneetjes witbrood met smeervlees, zoals elke morgen. En natuurlijk zijn chocomel in de Tjoektjoek, zoals hij zijn beker met trein noemde.

De zwart-witte kater Bram zat, zoals bij elke maaltijd, op het blauwe kussentje op zijn eigen stoel en keek geïnteresseerd hoe Jim de stukjes brood in zijn mond stopte. Hij verwachtte niet iets te krijgen, maar vond het blijkbaar gewoon gezellig om erbij te zitten.

Jim was nog niet helemaal klaar toen het busje voor het huis stopte, maar de man achter het stuur was een vijftiger die de tijd van stress ver achter zich had gelaten en ook wel wist dat de wereld niet zou vergaan als de kinderen een paar minuten later in het dagcentrum zouden komen.

Zoals altijd reed ze samen met de chauffeur Jim in zijn rolstoel het busje in en voerde ze het gebruikelijke gesprekje over het weer. De kou was ergens in de nacht blijven hangen en een frisse zon voorspelde een fijne dag. Bij regenweer was de man altijd wat triest, maar nu was hij opgewekt. Het was leuk om mensen blij te zien.

Jenny kon het niet over haar hart verkrijgen om naar binnen te gaan voordat ze Jim had uitgezwaaid en zijn lachende kinderkopje achter die autoruit had gezien, terwijl hij met twee handen enthousiast wapperde als het busje wegreed. Ze voelde de tijd bijna in haar rug drukken, maar ze wachtte tot de witte bus uit het zicht was verdwenen, voordat ze struikelend naar binnen rende, haar schouderlang blonde haar in een slordige staart bijeen bond, ongesmeerd brood in een trommeltje propte en weer naar het atelier rende met een snelle groet naar de kat. Maar de kat had andere zaken die zijn aandacht behoeften. Zoals het gemorste smeervlees op het aanrecht. Hij beantwoordde de groet natuurlijk niet.

In het atelier stonden kleurige schilderwerken geduldig tegen de muur en wachtte een half geschilderde abstracte kat op de ezel op wat aandacht. Maar Jenny keek er bewust niet naar. Ze greep alleen haar oude fiets en verliet door de zij-ingang haar woning.

Het speet haar dat ze zo vreselijk hard moest fietsen in een poging de tijd in te halen – wat over het algemeen zelden lukte – want het was werkelijk aangenaam buiten.

Voor het eerst miste ze haar panty niet. Als het kouder was nam ze zich altijd voor om onder haar wijde rok een panty te dragen omdat de onderkant van de rok en de bovenkant van de sokken altijd een stukje been bloot, en daarmee erg koud, lieten. Maar ze trok er nooit een aan. Eigenlijk had ze een hekel aan die afzakkende rottingen zoals ze een hekel had aan alle ongemakkelijke kleding. Vandaar de gymschoenen in haar kast. Geen pumps of ander net schoeisel. Alleen gympies, wijde rokken, comfortabele fleurige jeans en pullovers die enige maten te groot waren.

Het was precies halfnegen toen ze de fietsstalling van Texico in de Hagerstraat binnenfietste. Ze zou weer net een paar minuten te laat haar kaart in de klok duwen, wat haar weer een reprimande van de droge Crombach en het verlies van een kwartier vakantietijd zou opleveren.

Morgen vertrek ik eerder, dacht ze, toen ze de fiets op slot deed.

Maar dacht ze dat niet elke dag?

HOOFDSTUK 2

Het was kwart over negen toen Evert Muldijk met de krant onder zijn arm een stoeltje in de zon uitkoos op het terras van Café ‘het Dorp’. Het was een zitje dat de buitenrand van het terras vormde en waar hij de voorkeur aan gaf omdat zijn uitzicht op de Vaart niet werd gehinderd door de antieke waterpomp voor het terras. Het tafeltje was nog vochtig van de ochtenddauw, dus legde hij de krant op zijn stevige schoot en tuurde naar het rustig kabbelende water. Drie dobberende eenden leken verzonken in een zalig nietsdoen en een klein stukje verderop hengelden twee jongens van een jaar of 10 met kromme stokken in het water. Het maakte hem een beetje melancholisch.

„Evert...” Geen ‘goedemorgen’ of ‘wat kan ik voor u doen’. Sjef Smidt gebruikte die standaardzinnen nooit. Hij keek Evert ook niet aan, maar staaarde naar het water en speelde met de bretels die zijn oude grijze broek halverwege de bolle buik moesten vasthouden. Evert kon zich niet herinneren dat hij de man ooit in andere kleding had gezien dan in die grijze broek, dat hemd wat eigenlijk blauw wilde zijn maar dat net niet haalde en de juist zeer blauwe bretels.

„Koffie,” bromde Evert. Ook hij vond het niet nodig om de ander aan te kijken.

„Allicht.” Sjef nam zijn geruite pet van zijn wat vette, te lang niet geknipte, haren en wiste met een grote grijze zakdoek onzichtbaar zweet van zijn voorhoofd. Evert zag het gebaar vanuit zijn ooghoeken en vroeg zich, zoals zo vaak, af waar de man het in godsnaam warm van kreeg. Hij bewoog nooit meer dan strikt noodzakelijk, zelfs niet als het terras vol toeristen zat die snel iets wilden drinken omdat ze dringend nog een gebouw moesten bekijken dat erg leek op het bouwkundig kunstwerk dat bij hen thuis om de hoek eenzaam stond te wezen.

„Het is lenteweer,” constateerde Sjef wat somber, schijnbaar tegen niemand in het bijzonder.

„Straks zit het weer vol.” Het klonk wat droevig. Sjef snoot zijn neus, die de vorm en kleur van een overrijpe aardbei had, zodat het even leek alsof hij zou gaan huilen. Hij hield niet van drukte.

Hij schuifelde vermoeid de kroeg weer binnen, waar een paar vaste klanten aan de toog hingen en elkaar sterke verhalen vertelden.

Evert schudde zijn hoofd en streek nadenkend over zijn netjes bijgeknipte baard. Dat die man niet failliet was, begreep hij nog steeds niet. Hij had verdorie niet eens het tafeltje schoongeveegd. Een beetje geïrriteerd keek hij naar de Vaart en de brug die eroverheen was gebouwd en waarover de Brugstraat de verbinding vormde met de wereld aan de andere kant van de Vaart en natuurlijk Duitsland. De plaatselijke auto's die over de Brugstraat reden hadden haast. Dat kon je zien en dat kon je horen. Zondagrijders werden nu niet geduld. Alleen bij een paar jonge meisjes met spijkerbroeken die de heupen nauwelijks haalden en truitjes in babymaatjes die kwebbelend over de brug fietsten, stagneerde de stroom een beetje. Midden op de brug stond een boom van een kerel met een boom van een bouvier. Hij staarde eerst naar de Vaart, maar toen de meisjes voorbij fietsten, volgden zijn ogen de ranke gestalten als vanzelf. Maar hij was te oud voor zulke meisjes. Zelfs de bouvier begreep dat en begon weer richting dorp te lopen. De man volgde het dier gehoorzaam.

De kop koffie die Sjef tien minuten later bracht nam een voetenbad in het schoteltje. Het zakje suiker lag er een beetje nat in. De koffiemelk zat gelukkig in een plastic kuipje, zodat hij zich niet met de koffie kon vermengen voordat dat de bedoeling was.

De handen van Sjef trilden een beetje, maar Evert was niet anders van hem gewend. Net als de onmiskenbare alcohollicht die als een iele wolk uit zijn mond kwam als hij te dichtbij kwam om iets te zeggen. Zoals nu. „De koekjes zijn op.”

„Geen koekjes?” Evert voelde een onevenredige teleurstelling.

Meestal vond hij de koekjes bij de koffie te droog en te goedkoop, maar ze hoorden erbij te zijn.

„Ze komen dadelijk,” beloofde Sjef. „Dat denk ik tenminste.” Hij nam weer de pet van zijn hoofd, wreef door zijn vettige haren en schoof het koffiekopje een beetje door, waarbij hij een vinger aan de binnenkant van het kopje hield, zodat zijn vingertop net de koffie raakte.

„Je moet je vinger niet in de koffie houden,” zei Evert ontstemd.

„Had ik mijn vinger in de koffie. Och...”

„Dat is niet hygiënisch. Zeker niet als je er net mee in die vette dos hebt gezeten.”

„Och. D'r heeft nog nooit iemand iets van gekregen.”

„Dat verbaast me. Je hebt trouwens geknoeid.”

„Ja.”

„Je knoeit altijd.”

„Ja. Ja, je kunt je koffie ook binnen pakken. Als je geen voetbad wilt. Nou ja, als het jou tenminste zou lukken. Je bent ook geen twintig meer.” Sjef grinnikte even.

„Als ik binnen mijn koffie moet halen kan ik net zo goed thuis koffiedrinken.”

„Dat is waar,” constateerde Sjef welgemeend.

„Kun je dit tafeltje even afvegen? Het is nat. Ik kan mijn krant niet lezen.”

„D'r liggen binnen doeken.”

„Als je dan zo goed wilt zijn om een doek te pakken en de tafel schoon te vege.” Evert deed geen enkele moeite om het sarcasme in zijn stem te verhullen.

Sjef gaf geen antwoord, maar schuifelde terug het donkere hol in waar hij woonde en werkte. Evert wist niet of hij terug zou komen. Bij Sjef wist je dat nooit.

„Mooi weer.” Hannah Doorne was hem ongemerkt genaderd en stond nu achter hem.

Haar stem zou hij midden op een overbevolkte markt nog herkennen. Het was een opvallend heldere stem die woorden zorgvuldig articuleerde en zelfs als ze boos was een aangename melodie had. Ze maakte er alleen te veel gebruik van.

„Hmmm,” mompelde Evert instemmend, zonder om te kijken.

Hannah liep om hem heen en nam plaats op de rieten stoel naast hem. Hannah was met haar 72 jaar zes jaar jonger dan Evert en waarschijnlijk twintig jaar fitter. Haar haren waren grijs, net als de zijne en in een vlot kort kapsel gekapt. Je kon zien dat ze ooit erg knap was geweest. Haar trekken waren aristocratisch, maar nooit hautain. Haar frisse blauwe ogen hadden niet geleden onder de ouderdom en keken hem nieuwsgierig aan.

„Zit je hier vaak?” vroeg ze.

„Elke morgen.”

„Ook bij slecht weer?”

„Dan zit ik natuurlijk binnen.”

„Zomaar?”

„Ja, zomaar.” Het klonk alsof hij het een belachelijke vraag vond.

„Leuk.”

Hij wist niet wat daar zo leuk aan was, dus gaf hij maar geen antwoord.

Het stoorde hem een beetje dat hij niet rustig zijn koffie kon drinken en zijn krantje lezen. Hij had beslist geen hekel aan Hannah, al was ze wat hem betrof soms een beetje te bijdehand en te beweeglijk. Maar nu wilde hij gewoon hier zitten, koffiedrinken – met koekje – en zijn krantje lezen. Als

Sjef tenminste nog ooit terugkwam met een doek. Hij stond binnen natuurlijk weer een Jonge naar binnen te werken.

„Hoe is het met je dochter?” vroeg Hannah belangstellend.

„Goed,” mompelde Evert. Hij had natuurlijk kunnen vertellen dat Jenny het veel te druk had en dat ze te veel zorgen had sinds die waardeloze lamzak van een Rins haar in de steek had gelaten voor een bruinharige modepop die iedereen ervan probeerde te overtuigen dat ze ambities had, maar het woord waarschijnlijk nog niet eens kon spellen. Maar waarom zou hij?

Hannah kennende zou ze er meteen op ingaan en een eindeloos gesprek beginnen, waarbij het wel en wee van haar eveneens gescheiden zoon Hans, zijn zoon Meindert en diens blijkbaar perfecte vrouw Helena en het altijd schattige dochtertje daarvan weer breed zou worden uitgemeten. Evert had geen zin in een familieverhaal. Hij had geen zin om te praten. Hij wilde zijn koffie en zijn krantje. En zijn koekje.

Sjef leek de nieuwe klant geroken te hebben en schuifelde weer de zon in. Hij had zelfs een doek bij zich waarmee hij met grote, ruwe gebaren de tafel schoonveegde. Evert kon nog net op tijd zijn koffiekop vastgrijpen en optillen, om te voorkomen dat die samen met de dauwdruppels weg werd geveegd en keek geïrriteerd naar de spatjes water die natte cirkeltjes vormden op de lichte trui onder het openstaande colbert, wat zijn omvangrijke buik niet verborg.

„Je knoeit,” merkte hij ontstemd op.

„Ach,” was de enige reactie. Daarna keek hij naar Hannah. Hij vond het niet nodig een vraag te stellen.

„Mag ik ook een koffie?” vroeg ze.

Sjef knikte en bewoog zich traag weer in de richting van de kroeg.

Evert viste het natte suikerzakje van het schoteltje en gooide de kleverige inhoud in zijn kopje. Na een kort gevecht met het kuipje, dat niet meteen zijn inhoud wilde prijsgeven, deed hij de melk erin en nam het kopje van het schoteltje om het

schoteltje boven het rooster om de eik, links van hem, leeg te gieten.

„De koffie is ook zonder die koude drab in het schoteltje al lauw,” mompelde hij.

„Het is wel altijd lekkere koffie,” meende Hannah.

„Goedkoop merk. Proef je zo. En hij knoeit altijd.”

„Zijn handen zijn niet meer zo vast.”

„Dan moet hij eens van de Jonge afblijven.”

„Op zijn leeftijd lukt dat niet meer,” meende Hannah.

„Onzin.”

„Trouwens... zo slecht zal de koffie niet zijn als je hier elke morgen komt.”

„Het is koffie. Min of meer. Thuis moet ik hem zelf zetten.”

„Je kunt ook naar Kronenburg gaan. Die knoeien niet en serveren de koffie op een dienblaadje.” Ze keek even naar het witte kopje, waar de bruine strepen van gemorste koffie als tranen tegenaan plakten. „En je krijgt er een chocolaatje bij.”

„Dienblaadjes kun je niet drinken, maar je betaalt er wel voor,” gromde Evert.

Hannah glimlachte. Waarschijnlijk irriteerde het hem dat ze hier zat, maar het zou hem nog meer irriteren als ze ergens anders ging zitten en hem negeerde.

Ook haar koffie nam een bruin badje toen Sjef hem bracht, maar ze had niet anders verwacht. Ze nam de kop dankbaar aan en schonk de koffie van het schoteltje terug in het kopje. Een handeling die door Evert met de nodige minachting werd gadeslagen.

„Kijk eens,” zei Sjef, alsof hij met een enorme verrassing kwam. Hij legde twee in plastic cellofaantjes verpakte koekjes neer op de tafel met een triomfantelijk gebaar. „Ze zijn toch nog gekomen.”

„Geweldig,” mompelde Evert. Hij had de koffie al bijna op en het was dan zo zinloos om er nog een koekje bij te krijgen. Aan de andere kant zou het hem ook hebben geërgerd als Hannah een koekje had gekregen en hij niet. Dus haalde hij het ding uit zijn plastic omhulsel en beet erin.

„Weer zo’n droog ding,” zei hij.

„Beter voor de lijn dan chocolade,” merkte Hannah op. Ze legde de suiker en melk op tafel en nam een zuinig slokje zwarte koffie, voordat ze haar koekje uit de verpakking haalde.

Evert meende dat de slanke Hannah even naar zijn buik keek en propte de rest van het koekje opstandig naar binnen.

„Hoe bevalt het Jim op het dagcentrum?”

„Goed. Denk ik.”

„Fijn. Het moet voor Jenny een prettig gevoel zijn als de jongen het naar zijn zin heeft. Ze heeft al zorgen genoeg, denk ik. Helemaal alleen voor die jongen zorgen en dan ook nog die baan bij Texico... Ik vind het heel dapper van haar.”

„Het had niet hoeven als die slapjanus van een Rins een echte kerel was geweest.” Nu liet hij zich er toch nog toe verleiden...

„De dingen gaan nu eenmaal altijd zoals ze gaan,” zei Hannah. „Hans heeft er ook veel verdriet van gehad toen Angie vertrok, maar hij had tenminste geen jong kind meer. Voor hem was het natuurlijk toch gemakkelijk dan voor Jenny. Al heeft hij het er toch moeilijk mee gehad.”

„Er zit gewoon helemaal geen pit meer in de jonge mensen. Zodra ze een paar jaar getrouwd zijn moeten ze zo nodig aan zichzelf werken of, nog erger, zichzelf ontdekken. Zo noemen ze het dan. Eigenlijk willen ze gewoon iemand die half zo oud is als zijzelf zodat ze dan de illusie kunnen koesteren dat ze zelf nog jong zijn. Ze vertrappen de liefde van de mensen die echt om ze geven om dan als een charletan de puber uit te hangen, terwijl die tijd al vijfentwintig jaar achter hen ligt en dat ook te zien is.”

„Helaas wel,” mompelde Hannah. Ze dacht aan haar ex-schoondochter Angie en trok onwillekeurig even haar neus op. „Gelukkig zijn ze niet allemaal zo,” zei ze toen. „Als ik naar Meindert en Helena kijk...”

Evert zuchtte, legde de krant maar naast zich neer en bestelde nog een koffie toen Sjef zijn dikke neus even buiten de deur stak om wat daglicht te genieten. De hoop om in alle rust de krant te lezen had hij opgegeven.